

Život Cirkvi

Ročník 17

41/2010

**Bratislavské misie ako nová šanca
osloviť moderného človeka**

Komentár Mariána Gavendu: „Klamár a vrah od počiatku“

V minulom týždni došlo k ďalšiemu stretu kultúry života s kultúrou smrti. Udelenie Nobelovej ceny za medicínu Robertovi G. Edwardsovi, priekopníkovi života v skúmvavke a štrasburské hlasovanie o rezolúcii britskej socialistiky Christiny McAffertyovej, umožňujúcej odmietat' výhradu vo svedomí spustilo po Európe hlasnú diskusiu. Radšej by som povedal celoeurópske táranie. Znova sa miešali pojmy a dojmy, sloboda a právo, ľudská dôstojnosť a finančné záujmy, v súvisi so spomínanými udalosťami i úplne bez súvisu. Ako obyčajne, v dokonalom prestrojení, takže rádový občan, odsúdený na zaplatený názor médií, napokon ani nevie, prečo sa ten najväčší spiatočník, rozumej Rímskokatolícka cirkev, stále mieša len do potratov a eutanázie.

Čo sa to vlastne deje? Aby nás nezaradili medzi chorých milovníkov katastrofických scénarov a spikleneckých teórii, o všeobecnej situácii stačí zacitovať pár myšlienok z encykliky Jána Pavla II. Evangelium vitae. Možno zobudia záujem prečítať si ju s odstupom času znova aj celú.

Uznanie práva na život je podľa slov tejto encykliky „základom ľudského spolunažívania, ako aj existencie politického spoločenstva“. „Evanjeliom lásky Boha k človeku, Evanjeliom dôstojnosti osoby a Evanjeliom života sú jediným a nerozdielnym evanjeliom“ (EV, 2). Cirkev tu len „v mene Boha opakuje naliehavú výzvu, adresovanú všetkým a každému jednotlivo: rešpektuj, chráň, miluj život a slúž životu – každému ľudskému život! Len na tejto ceste nájdeš spravodlivosť, rozvoj, pravú slobodu, pokoj a šťastie!“ (EV, 5). Týmto myšlienkam niet čo vyčítať. Prečo teda narážajú na taký ostrý odpor?

V analýze situácie encyklika vidí ako príčinu „hedonistický a nezodpovedný postoj k pohlavnému životu a egoistickú koncepciu slobody, ktorá vidí

v plodení prekážku plného rozvoja osobnosti človeka. Život, ktorý sa môže zo spolužitia muža a ženy počať, stáva sa preto nepriateľom, pred ktorým sa treba rozhodne vyvarovať“ (EV, 13). Praktické postoje jednotlivcov postupne vytvorili spoločenskú atmosféru. „Falošní proroci a nepraví učitelia – pokračuje encyklika - zaznamenali v tomto storočí najväčšie úspechy. (...) Stojíme tvárou tvár k objektívnemu sprisahaniu proti životu, do ktorého sú zaangažované aj medzinárodné inštitúcie“ (...) a aj „masovokomunikačné prostriedky sa často podieľajú na tomto sprisahaní, keď vo verejnej mienke potvrdzujú kultúru, ktorá považuje uplatňovanie antikoncepcie, sterilizácie, potratu, ba aj eutanázie za znak pokroku a výdobytok slobody, zatiaľ čo postoj bezpodmienečnej obrany života predstavujú ako nepriateľa slobody a pokroku“ (EV, 17).

Sloboda si tak pílí piliere, na ktorých stojí. Encyklika vidí v tomto stave radikálne ohrozenie celej kultúry ľudských práv a nabúrание samotného zmyslu demokratického spolunažívania. Všeobecné správanie sa dostáva do parlamentov a legislatívy. „Prvotné a neodcudziteľné právo na život sa stáva predmetom diskusie, (...) právo prestáva byť právom, lebo už nemá základ v nenarušiteľnej dôstojnosti osoby, ale sa podriaďuje vôli silnejšieho. Keď sa takto demokracia spreneveruje vlastným princípom, mení sa v podstate na totalitný systém. Štát už nie je „spoločným domom“, kde môžu všetci žiť v súlade so základnými zásadami rovnosti, ale pretvára sa v tyranský štát, uzurpujúci si právo disponovať životom starších, bezbranných, nenarodených detí a starých, a to v mene spoločenského úžitku, ktorý v skutočnosti znamená len záujmy určitej skupiny“ (EV, 20).

Zdá sa, že pätnásť rokov po vydaní encykliky o evanjeliu života sa zmenilo len to, že sa teória stala ešte viac praxou. Hovoriť medzi ľuďmi o týchto tak evidentných témach znamená vyslúžiť si úškľabok, opovrhnutie, prípadne súcítné poľutovanie „zaostaleho chudáka“. Aj medzi väčšinou obyvateľov Slovenska sa považujú základné línie kultúry smrti za najsamozrejmejšie a so svojím názorom sa dočkáte výsmechu a útoku - aj medzi veriacimi, aj v katolíckych školách a inštitúciách. Čím to je? Sugestívnou presvedčivosťou podania a neustálym opakovaním klamných téz slobody a šťastia na jednej strane, ale aj mlčaním a zamotanou argumentáciou v prospech života na strane druhej. Chýba poukazovanie na hlbšie súvisy, na praktické dôsledky do ktorých súčasné ponímanie spoločnosti a života vedie. Trápne moralizovanie len utvrdzuje v opačných postojoch. Skôr treba otvárať oči. Nešíria sa totiž len prestrojené lži, ale aj ich dôsledky. Šťastných a slobodných ľudí v spoločnosti „kultúry smrti“ evidentne ubúda. Ježišovo „evanjeliom života“ sa stáva o to viac svetlom a soľou – nádejou na prežitie.

Marián Gavenda

Benedikt XVI. pred modlitbou Anjel Pána

Vatikán (10. októbra, RV) - V nedeľu po slávnostnej liturgii sa Svätý Otec premiestnil do budovy Apoštolského paláca, odkiaľ sa z okna svojej pracovne pred modlitbou Anjel Pána prihovoral veriacim:

„Drahí bratia a sestry,

práve prichádzam z Baziliky svätého Petra, kde som predsedal svätej omši na zahájenie mimoriadneho zasadania Biskupskej synody pre Blízky východ. Tohto mimoriadneho zasadania synody, ktoré potrvá dva týždne, sa tu vo Vatikáne zúčastnia pastieri Cirkvi, ktorá žije v oblasti Blízkeho východu a ktorá je veľmi rozmanitá. V týchto krajoch sa totiž jediná Kristova Cirkev prejavuje v celom bohatstve svojich starobylých tradícií. Téma, o ktorej budeme uvažovať, je táto: „Katolícka cirkev na Blízkom východe: spoločenstvo a svedectvo“. V týchto krajinách, bohužiaľ, poznamenanými hlbokými rozdeleniami a súžovanými mnohoročnými konfliktami, je Cirkev povolaná byť znamením a nástrojom jednoty a zmierenia podľa vzoru prvého spoločenstva v Jeruzaleme, kde „množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu“ (Sk 4,32). Táto úloha je namáhavá, pretože kresťania Blízkeho východu sú často vystavení náročným životným podmienkam ako na rovine osobnej, tak na rodinnej a spoločenskej. Ale toto nesmie byť dôvodom k malomyselnosti: práve v tomto kontexte znie ešte nevyhnutnejšie a naliehavejšie večné Kristovo posolstvo: „Obráťte sa a verte evanjeliu“ (porov. Mk 1,15). Pri svojej nedávnej návšteve Cypru som tomuto synodálnemu zasadaniu odovzdal

pracovný dokument. Teraz, keď bola zahájená synoda, vyzývam všetkých, aby sa modlili a prosili Boha o hojné vyliatie darov Ducha Svätého.

Mesiac október je nazývaný ružencovým. Ide o určitú, takpovediac „duchovnú intonáciu“, ktorá súvisí s liturgickou spomienkou Panny Márie Ružencovej, ktorá pripadá na 7. októbra. Sme teda pozvaní, aby sme sa nechali viesť Máriou v tejto starobylej a stále novej modlitbe, ktorá jej je mimoriadne drahá, pretože nás vedie priamo k Ježišovi, nad ktorým uvažujeme v jeho tajomstvách spásy: radostných, bolestných, slávnostných a tajomstvách svetla. V stopách ctihodného Jána Pavla II. (porov. Rosarium Virginis Mariae) by som rád pripomenul, že ruženec je biblická modlitba celkom utvorená Svätým písmom. Je

to modlitba srdca, v ktorej opakované „Zdravas, Mária“ orientuje zmýšľanie a city ku Kristovi a stáva sa dôvernou prosbou k jeho a našej Matke. Je to modlitba, ktorá pomáha meditovať Božie slovo a pristupovať k Eucharistii podľa vzoru Panny Márie, ktorá vo svojom srdci strážila to, čo Ježiš konal a hovoril, i samotnú jeho prítomnosť.

Drahí priatelia, vieme, že Panna Mária je milovaná a ctená našimi bratmi a sestrami Blízkeho východu. Všetci na ňu pozerajú ako na starostlivú Matku, ktorá je blízkou každému utrpeniu a Hviezdou nádeje. Jej príhovoru zverme synodálne zasadanie, ktoré sa dnes začína, aby kresťania tohto regiónu posilnili svoje spoločenstvo a všetci svedčili o evanjeliu lásky a pokoja.“ -pd-/foto RV

Generálna audiencia Benedikta XVI.: Svätá Angela z Foligna

Vatikán (13. októbra, RV) – Pápež Benedikt XVI. na Námestí sv. Petra predniesol počas generálnej audiencie nasledujúcu katechézu:

Drahí bratia a sestry,

dnes by som vám chcel porozprávať o blahoslavennej Angele z Foligna, veľkej stredovekej mystičke, ktorá žila v trinástom storočí. Ľudia sú obyčajne uchvátení opisom jej zážitkov zjednotenia sa s Bohom, ale len málokedy venujú pozornosť jej prvým krokom, čiže jej obráteniu a dlhej ceste z východiskového bodu, ktorým bol „veľký strach pred peklom“, až k cieľu – teda k úplnej jednote s Najsvätejšou Trojicou. Prvá časť Angelinho života mala ďaleko od ideálu Pánovej horlivej žiačky. Narodila sa okolo roku 1248 v bohatej rodine; zomrel jej otec a vychovávala ju len matka – mohlo by sa povedať dost

povrchným spôsobom. Veľmi skoro vstúpila do svetského prostredia Foligna, kde spoznala muža, za ktorého sa ako dvadsaťročná vydala a porodila mu viacero detí. Vidla trochu ľahkomyselný život, vysmievala sa dokonca tzv. „penitentom“ – v tej dobe veľmi rozšíreným – čiže ľuďom, ktorí kvôli nasledovaniu Krista predávali svoje majetky a žili v modlitbe a pôste, v službe Cirkvi a doročnej láske.

Niektoré udalosti, ako napríklad kruté zemetrasenie v roku 1279, uragán a dlhotrvajúca vojna s Perugiou, spôsobili svojimi následkami mnoho utrpenia a zasiahli aj do života Angely, ktorá sa postupne začala zamýšľať nad svojimi hriechmi, až raz urobila rozhodný krok: modlí sa k svätému Františkovi, aby sa jej zjavil a bol jej poradcom pre dobrú generálnu spoveď, ktorú chce

vykonať: píše sa rok 1285 a Angela pristupuje k spovedi u istého rehoľníka v San Feliciano. O tri roky neskôr dochádza na jej ceste obrátenia k ďalšiemu zvratu: rozviažu sa v podstate všetky jej citové putá. V období niekoľkých mesiacov jej umiera matka, po nej manžel a aj všetky deti. Angela sa rozhodne predať všetok majetok a v roku 1291 vstúpi do tretieho rádu svätého Františka. Zomrie vo Folignu, 4. januára 1309.

Kniha svätej Angely z Foligna, v ktorej sú zozbierané všetky fakty o našej blahoslavenej, opisuje toto obrátenie a vymenúva aj jeho prostriedky: pokánie, pokora, súženia. Potom pokračuje v opise zážitkov, ktoré Angela mala od roku 1285. Spomínajúc na ne, snažila sa ich vyrozprávať prostredníctvom mnícha, ktorý ju spovedal: on ich verne zapísal a pokúsil sa ich usporiadať do rozličných etáp, ktoré nazval „kroky alebo premeny“ – nedokázal ich však zatriediť všetky (por. *Il Libro della beata Angela da Foligno*, Cinisello Balsamo 1990, str. 51). Nepodarilo sa mu to, pretože zážitky zjednotenia s Bohom boli pre Angelu tak totálnym zainteresovaním telesných i duchovných zmyslov, že to, čo počas týchto extáz vnímala, zostalo neskôr v jej mysli len ako „tieň“. „Naozaj som počula tie slová – hovorí po mystickom zážitku – ale to, čo som videla a vnímala, čo mi on (teda Boh) ukázal, neviem a nedokážem žiadnym spôsobom vyjadriť; aj keď by som veľmi rada odhalila všetko, čo som vnímala v slovách, ktoré som počula – zostáva tam pre mňa akási neprekonatelná priepasť. Jej spovedník sa len s veľkou námahou pokúša tieto veci zaznamenať – a to najmä kvôli jej veľkej zdržanlivosti pri opise Božích darov“ (Ibid., p. 194). K ťažkostiam, ktoré má Angela pri vyjadrovaní svojich mystických zážitkov, sa teda pripája aj ťažkosť tieto veci pochopiť – zo strany tých, čo ju počúvajú. Naznačuje to, ako jediný pravý učiteľ, Ježiš, prebýva v srdci každého veriaceho a snaží sa ho celkom získať. Takto prebýval aj v Angele, ktorá napísala jednému zo svojich duchovných synov: „Syn môj, keby si videl moje srdce, musel by si konať jedine to, čo Boh chce, pretože moje srdce je srdcom Božím a Božie srdce je zasa srdcom mojím“. Možno tu zachytiť ozvenu slov svätého Pavla: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal 2,20).

Pozrime sa teda aspoň na niekoľko „krokov“ z bohatého duchovného putovania našej blahoslavenej. Prvý z nich bol vlastne predpokladom všetkých ostatných: „Bolo to poznanie hriechu – ako sama hovorí – po ktorom duša dostala veľký strach zo zatratenia; v tomto kroku horko zaplakala“ (*Il Libro della beata Angela da Foligno*, str. 39). Tento „strach z pekla“ zodpovedá druhu viery, ktorú Angela mala v čase svojho „obrátenia“; bola to ešte viera chudobná na lásku Božiu. Lútosť, strach z pekla a pokánie otvoria Angele perspektívu bolestnej „križovej cesty“, ktorá ju od ôsmeho po dvanásty krok postupne privedie na „cestu lásky“. Je spovedník to opisuje takto: „Povedala mi: mala som toto zjavenie: „Po tých veciach, čo ste už zapísali, daj napísať, že ktokoľvek sa chce zachovať v milosti, nesmie odvrátiť zrak duše od Kríža - tak v radosti, ktorú mu darujem, ako aj v smútku, ktorý naňho dopus-

tím“ (Ibid., str. 143). Ale v tejto fáze Angela ešte „necíti lásku“; hovorí: „Duša prežíva hanbu a trpkosť, a nezažíva lásku, len bolesť“ (Ibid., str. 39) – a je nespokojná.

Angela si najskôr myslí, že by mala niečo dať Bohu, aby napravila svoje hriechy. Postupne ale pochopí, že nemá nič, čo by mu mohla darovať – že on sama pred ním nie je „ničím“; pochopí, že nie vlastná vôľa jej získa Božiu lásku – tá jej môže získať len vlastnú „ničotnosť“ a „nelásku“. Ako sama povie: dokáže to len „pravdivá a čistá láska, ktorá pochádza od Boha, je v duši a spôsobuje, že človek spozná svoje chyby a Božiu dobrotu (...) Táto láska privádza dušu ku Kristovi a ona s istotou pochopí, že v ňom niet nijakého klamstva. K tejto láske nemožno primiešať nič svetské“ (Ibid., str. 124-125). Otvára sa úplne a výhradne pre túto Božiu lásku, ktorá má svoje najvyššie vyjadrenie v Kristovi: „Ó, môj Bože – modlí sa – urob ma hodnou spoznať to najvyššie tajomstvo, ktoré uskutočnila tvoja vrúcna a nevýslovná láska spojená s láskou Trojice – teda tajomstvo tvojho najsvätejšieho Vteľenia pre nás (...). Ó, nepochopiteľná láska! Nad túto lásku, ktorá spôsobila, že môj Boh sa stal človekom, aby mňa urobil Bohom, niet žiadnej väčšej lásky“ (Ibid. str. 295). Angelino srdce však stále nesie rany hriechu; aj po dobrej svätej spovedi cíti, že jej bolo odpustené, ale hrozba hriechu nepominula, je slobodná, ale stále pod vplyvom svojej minulosti, rozhrešená, ale nie bez potreby pokánia. Sprevádza ju stále myšlienka na pekel, pretože čím viac duša postupuje po ceste kresťanskej dokonalosti, o to viac si uvedomuje nielen to, že je „nehodná“, ale aj to, že by si zaslúžila pekelný trest.

A tu, na svojom mystickom putovaní, Angela zrazu pochopí najdôležitejšiu skutočnosť: to, čo ju zachráni od jej „nehodnosti“ a od „pekelného trestu“, nebude jej „zjednotenie s Bohom“ a obsiahnutie „pravdy“, ale ukrižovaný Ježiš – „jeho ukrižovanie pre mňa“, jeho láska. V ôsmom kroku hovorí: „Ešte som však nerozumela tomu, či väčším dobrom bolo moje oslobodenie od hriechov, z pekla a moje obrátenie a pokánie, alebo jeho ukrižovanie pre mňa“ (Ibid. str. 41). Počas celej svojej namáhavej cesty k dokonalosti hovorí o nestabilnej rovnováhe medzi láskou a bolesťou. Práve preto najradšej kontempluje ukrižovaného Krista, lebo v tejto vízii vidí dokonalú rovnováhu: na kríži je Bohočlovek, v najvyššom akte utrpenia, ktorý je zároveň najvyšším aktom jeho lásky. V tretej inštrukcii naša blahoslavená nalieha na túto kontempláciu kríža a vraví: „O čo čistejšie a dokonalejšie vidíme, o to dokonalejšie a čistejšie milujeme. (...) Teda čím viac vidíme Boha a človeka Ježiša Krista, o to viac sa premieňame na neho skrze lásku. (...) To, čo som povedala o láske (...) hovorím aj o bolesti: „nakoľko duša kontempluje nevýslovnú bolesť Bohočloveka Ježiša Krista, natoľko túto bolesť pocíti a v tejto bolesti sa premení“ (Ibid. p. 190-191). Treba sa stotožniť a premeniť v láske a v utrpení ukrižovaného Krista: identifikovať sa s ním. Obrátenie Angely, ktoré sa začalo svätou spoveďou v roku 1285, dozrie až vtedy, keď sa Božie odpustenie zjaví jej duši ako nezaslúžený dar lásky Otca, prameňa lásky: „Nik sa nemôže vyhová-

rat' – hovorí – pretože každý môže milovať Boha, a on od duše nežiada nič, len to, aby ho mala rada, pretože on ju miluje a je jej láskou“ (Ibid., str. 76).

V duchovnom napredovaní Angela prechádza od konverzie k mystickej skúsenosti, teda od toho, čo možno vyjadriť k nevyjadriteľnému, a tento prechod sa uskutočňuje prostredníctvom Kríža. „Trpiaci Bohočlovek“ sa stáva jej „učiteľom dokonalosti“. Celá jej mystická skúsenosť je teda smerovaním k dokonalej „podobnosti“ s ním, a to prostredníctvom očisťovania a stále hlbších a radikálnejších premieňaní. Do tohto úžasného diela sa Angela vkladá celá, dušou i telom, nevyhýba sa pokániam a strastiam – od počiatku až do konca – túžiac zomrieť uprostred všetkých bolestí, ktoré vytrpel ukrižovaný Bohočlovek, aby sa mohla úplne premeniť na neho: „Ó, Božie deti – odporúčala – premeňte sa úplne na trpiaceho Bohočloveka, ktorý vás tak miloval, že za vás zomrel najpotupnejšou a nevýslovne bolestnou smrťou, najťažším a najtrpkším spôsobom. A to všetko len z lásky k tebe, človeče!“ (Ibid., str. 247). Toto zjednotenie znamená tiež žiť to, čo žil Ježiš: chudobu, opovrhnutie a bolesť, pretože – ako vraví – „skrze časnú chudobu duša nájde večné bohatstvo; skrze opovrhnutie a hanbu získa česť a najväčšiu slávu; prostredníctvom nemnohého pokánia, uskutočneného so zármutkom a bolesťou, dosiahne s nekonečnou sladkosťou a útechou najvyššie Dobro, večného Boha“ (Ibid., str. 293).

Od obrátenia k mystickej jednote s ukrižovaným Kristom, k nevyjadriteľnému. Je to vznešené putovanie, ktorého tajomstvom je neustála modlitba: „O čo viac sa budeš modliť – hovorí – o to viac budeš osvietený; o čo viac budeš osvietený, o to hlbšie a intenzívnejšie uvidíš najvyššie Dobro, dokonale dobré Bytie; čím hlbšie a intenzívnejšie ho uvidíš, o to viac ho budeš milovať; o čo viac ho budeš milovať, o to viac ťa to bude tešiť; a o čo viac ťa to bude tešiť, o to väčšmi ho budeš vnímať a staneš sa schopným ho chápať. Potom prídeš k plnosti svetla, keď pochopíš, že ho nemôžeš pojať“ (Ibid., str. 184).

Drahí bratia a sestry, život svätej Angely začína svetskou existenciou, značne vzdialenou od Boha. Potom však stretnutie s postavou svätého Františka a napokon stretnutie s ukrižovaným Kristom prebúdza jej dušu pre vnímanie Božej prítomnosti, pre tú skutočnosť, že len s Bohom sa život stáva skutočným životom, pretože sa stáva láskou a radosťou – i keď v bolesti zavinenej hriechom. A takto sa nám prihovára svätá Angela. Dnes nám všetkým hrozí nebezpečenstvo žiť tak, akoby Boha nebolo: zdá sa byť tak vzdialený od každodenného života. Ale Boh má tisíc spôsobov, pre každého vlastný, ako sa sprítomniť v ľudskej duši a ako ukázať, že existuje – že ma pozná a že ma miluje. A svätá Angela nás chce urobiť pozornými na tieto znaky, ktorými sa Pán dotýka našej duše – pozornými na prítomnosť Boha – aby sme tak spoznali cestu s Bohom a k Bohu, v spoločenstve s ukrižovaným Kristom. Modlime sa k Pánovi, aby nás urobil pozornými na znaky jeho prítomnosti, aby nás naučil opravdivo žiť. Ďakujem.

Preklad: Martin Kramara

Benedikt XVI. v závere stretnutia k 20. výročiu promulgácie Kódexu východného kánonického práva

Vatikán (9. októbra, RV) – „Na dvadsiate výročie promulgovania Kódexu východného kánonického práva (Canonum ecclesiarum orientalium) Jánom Pavlom II., vás tu s radosťou vítam“ – týmito slovami sa prihovoril Benedikt XVI. účastníkom dvojdňového pracovného stretnutia. Organizovala ho Pápežská rada pre výklad textov zákonov, v spolupráci s Kongregáciou pre východné cirkvi, Pápežskou radou na podporu jednoty kresťanov a Pápežským orientálnym inštitútom. Hlavnými témami stretnutia boli historický vývoj východnej kodifikácie, ďalej legislatívne aktivity východných cirkví a ekumenické aspekty východného kánonického práva. Dodajme, že podľa prania pápeža Jána Pavla II., ako to vyjadril v promulgačnej apoštolskej konštitúcii *Sacri canones* - teda Posvätné kánony – má byť súčasný kódex hodnotený a chápaný na základe starobylého práva východných cirkví. Benedikt XVI. v tejto súvislosti podotkol, že Ján Pavol II. chcel takto dosiahnuť, aby východné cirkvi „prekvitali a s novým apoštolským dôrazom plnili im zverené poslanie“. Potom pokračoval:

„Čo sa týka posvätných kánonov pôvodnej Cirkvi, ktoré inšpirujú platnú východnú kodifikáciu, tieto stimulujú všetky východné cirkvi k tomu, aby zachovávali vlastnú identitu, ktorá je zároveň východnou aj katolíckou. Pri udržiavaní katolíckeho spoločenstva, nebolo zámerom východných katolíckych cirkví popierať vernosť k ich tradícii. Ako bolo už viackrát zdôraznené, uskutočnená plná jednota východných katolíckych cirkví s Cirkvou Ríma, pre ne nemôže predstavovať oslabenie povedomia vlastnej autentickosti a originálnosti. Preto aj úlohou všetkých východných katolíckych cirkví je zachovávať spoločné disciplinárne dedičstvo a udržiavať vlastné tradície, ktoré sú bohatstvom pre celú Cirkev.

Tie isté posvätné kánony prvých storočí Cirkvi, predstavujú obrovskou mierou základné a to isté dedičstvo kánonickej disciplíny, ktorá riadi aj pravoslávne cirkvi. Preto môžu byť východné katolícké cirkvi tak osobitým a významným prínosom na ceste ekumenizmu. Som rád, že počas vášho sympózia, ste si uvedomovali tento osobitý aspekt a povzbudzujem vás, aby ste ho aj naďalej skúmali a podieľali sa tak na spoločnom záujme – priľnúť k Pánovej modlitbe: «aby všetci boli jedno.... aby svet uveril...» (porov. Jn 17,21)“.

-sg-

Benedikt XVI. sa stretol s prezidentom Chorvátska

Vatikán (9. októbra, RV) – Pápež Benedikt XVI. dnes prijal na osobitnej audiencii prezidenta Chorvátska, ktorým je Ivo Josipović. Následne sa prezident stretol aj s vatikánskym štátnym sekretárom kardinálom Tarcisiom Bertonom a sekretárom pre vzťahy so štátmi Mons. Dominiquem Mambertim. Ako sa uvádza v komuniké Svätej stolice, prítomní sa v rozhovoroch dotkli aktuálnych problémov v oblasti, s osobitným prihliadnutím na postavenie Chorvátov v Bosne a Hercegovine. Hovorili tiež o prínose Cirkvi pri kultúrnom a duchovnom rozvoji v Chorvátsku, o ceste krajiny smerom k plnej integrácii do Európskej únie a o dôležitosti, aby si zachovala vlastnú kresťanskú identitu. -sg-

Zriadenie Pápežskej rady pre novú evanjelizáciu

Vatikán (12. októbra, RV) - Dnes bol zverejnený Apoštolský list Motu proprio „Ubicumque et semper“, ktorým pápež Benedikt XVI. zriaďuje Pápežskú radu pre novú evanjelizáciu. Jej predsedom bude Mons. Rino Fisichella, bývalý rektor Pápežskej univerzity Urbaniana.

V dokumente sa uvádza, že Pápežská rada pre novú evanjelizáciu je dikastériom Rímskej kúrie a vznikla v súlade s apoštolskou konštitúciou Pastor Bonus.

Cieľom novozriadenej rady má byť podporovanie reflexií ohľadne novej evanjelizácie, ako aj vytváranie a rozvíjanie prostriedkov na jej dosiahnutie.

Táto rada, ktorá bude spolupracovať s ďalšími dikastériami a orgánmi Rímskej kúrie, pri rešpektovaní vzájomných kompetencií, má slúžiť miestnym cirkvám, a to najmä v krajinách s kresťanskou tradíciou, v ktorých sa evidentne šíri fenomén sekularizácie.

Medzi špecifické úlohy rady patrí:

1. Prehĺbiť teologický a pastoračný význam novej evanjelizácie.

2. V úzkej spolupráci s jednotlivými biskupskými konferenciami (ktoré by mohli vytvoriť špecifický orgán, k tomu slúžiaci) podporovať a napomáhať štúdiu i aktualizácii pápežského učiteľského úradu vo veciach, týkajúcich sa novej evanjelizácie.

3. Zvýšiť poznanie a podporovanie činností, súvisiacich s novou evanjelizáciou, ktoré sa už realizujú v rôznych miestnych cirkvách, ako aj vytvore-

nie nových, aj skrze aktívne zapojenie dostupných zdrojov z inštitútov zasväteného života a zo spoločností apoštolského života, rovnako ako aj zo združení veriacich a nových komunít.

4. Študovať a podporovať využívanie moderných foriem komunikácie ako nástrojov pre novú evanjelizáciu.

5. Podporovať používanie Katechizmu Katolíckej cirkvi ako základnej a komplexnej formulácie obsahu viery pre ľudí dnešnej doby. -pd-

Svätá stolica v OSN o ochrane práv žien a naliehavosti odzbrojenia

USA/Vatikán (14. októbra, RV) - Podpora a ochrana práv žien v každej krajine a naliehavosť odzbrojenia na celom svete sú dve otázky zásadného významu pre rozvoj národov, ako ich predkladá delegácia Svätej stolice na 65. valnom zhromaždení OSN, ktoré prebieha v New Yorku.

„Blahobyt budúcnosti ľudskej rodiny do značnej miery závisí od schopnosti vlád a občianskej spoločnosti rešpektovať ženy s im vlastnou dôstojnosťou a hodnotou,“ poznamenala na pôde OSN Cathy Murphyová, poradkyňa Misie Svätej stolice pri OSN. Svätá stolica, spolu s viacerými krajinami, ktoré posilňujú svoje právne predpisy na boj proti násiliu na ženách a zvyšujú finančné prostriedky na pomoc obetiam, víta kroky, ktoré boli vykonané na podporu postavenia žien. Cathy Murphyová upriamila pozornosť na obchodovanie s ľuďmi a poukázala na niektoré faktory, ktorých dôsledkom môže byť moderné otroctvo žien a detí - chudoba, nezamestnanosť, nedostatok vzdelávacích príležitostí. Poukázala na nevyhnutnosť lepších zákonov proti prostitúcii, detskej pornografii a sexuálnemu vykorisťovaniu. Zdôraznila tiež, že trestné stíhanie musí zabezpečiť právo na súkromie a bezpečnosť obetí a ich rodín.

Ďalšej aktuálnej témy - odzbrojenia a medzinárodnej bezpečnosti – sa dotkol Mons. Francis Chullikatt, stály pozorovateľ Svätej stolice pri OSN. Komentoval zvýšenie vojenských výdavkov v minulom desaťročí, ktoré dosiahli jednu miliardu a 531 miliónov dolárov v roku 2009, čo predstavuje nárast o 49 percent v porovnaní s rokom 2000. Žiadal ich zníženie v prospech chudobných a vytvorenie globálneho fondu pre rozvojové programy. Zbrane - varoval Mons. Chullikatt - v žiadnom prípade nezodpovedajú na trhu inému tovaru a ich vlastnenie, ich výroba a predaj majú hlboké etické a sociálne dôsledky, ktoré nemôžu byť brané na ľahkú váhu. -jak-

Benedikt XVI. otvoril Biskupskú synodu pre Blízky východ

Vatikán (10. októbra, RV) - Slávnostnou liturgiou, ktorej predsedal pápež Benedikt XVI., bolo v nedeľu v Bazilike sv. Petra otvorené mimoriadne zasadanie Biskupskej synody pre Blízky východ, ktorého hlavnou témou je: „Katolícka cirkev na Blízkom východe: spoločenstvo a svedectvo“. «Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu.» Spolu so Svätým Otcom koncelebrovalo 177 synodálnych otcov a 69 kňazov, spolupracovníkov. Počas eucharistickej modlitby boli pri oltári kardinál Nasrallah Pierre Sfeir, antiochijský maronitský patriarcha z Libanonu, kardinál Emmanuel III. Delly, babylonský chaldejský patriarcha z Iraku, kardinál Leonardo Sandri, prefekt Kongregácie pre východné cirkvi a Ignace Youssif III. Younan, antiochijský patriarcha Sýrie z Libanonu.

V príhovore okrem iného pápež poukázal na výnimočnosť Blízkeho východu. „Je to zem Abraháma, Izáka a Jakuba; zem exodu a návratu z exilu; zem chrámu a prorokov; zem, v ktorej sa narodil Jednorodený Syn z Márie Panny, v ktorej žil, kde bol usmrtený a vstal z mŕtvych; kolíska Cirkvi, ustanovená roznášať Kristovo evanjelium až do konca sveta. I my, ako veriaci, hľadáme na Blízky východ touto optikou, v perspektíve dejín spásy. Táto vnútorná optika ma viedla,“ pokračoval Svätý Otec, „na apoštolských cestách do Turecka, Svätej zeme - Jordánska, Izraela, Palestíny – a na Cyprus, kde som mohol zblízka poznať radosti a starosti kresťanských spoločenstiev. Aj preto som rád prijal návrh patriarchov a biskupov zvoliť zasadanie biskupskej synody, aby sme sa spoločne zamysleli vo svetle Svätého písma a tradície Cirkvi nad prítomnosťou a budúcnosťou veriacich a obyvateľov Blízkeho východu. „Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu“ (Sk 4,32). Bez spoločenstva nemôže existovať svedectvo: práve život spoločenstva je veľkým svedectvom. Ježiš to povedal jasne: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať“ (Jn 13,35). Toto spoločenstvo je životom samého Boha, ktorý sa zdieľa v Duchu Svätom prostredníctvom Ježiša Krista. Je teda darom, nie niečím, čo musíme najprv my sami vlastnými silami vytvoriť. A práve preto interpeluje našu slobodu a očakáva našu odpoveď: spoločenstvo od nás stále vyžaduje obrátenie ako dar, ktorý je treba stále lepšie prijímať a uskutočňovať. Prvých kresťanov v Jeruzaleme bolo len niekoľko. Nikto by si nedokázal predstaviť, čo nastalo neskôr. A Cirkev žije stále tou istou mocou, ktorá jej dala zrod a rast. Turíce sú originálnou udalosťou, ale tiež trvalým dynamizmom a Biskupská synoda je privilegovaným momentom, v ktorom je možné obnoviť milosť Turíc v putovaní Cirkvi, aby Dobrá zvesť bola hlásaná s odvahou a mohla byť prijatá všetkými národmi.“

Ďalej Svätý Otec v homílii rozvíjal potrebu svedectva kresťanov žijúcich na Blízkom východe. Toto svedectvo by sa malo uskutočňovať na rovine osobnej, rodinnej a sociálnej. To si však vyžaduje posilnenie ich kresťanskej

identity skrze Božie slovo a sviatosti. Napriek všetkým ťažkostiam sú kresťania vo Svätej zemi povolaní oživiť vedomie toho, že sú živými kameňmi Cirkvi na Blízkom východe. Žiť dôstojne vo svojej vlasti je predovšetkým základné ľudské právo. Na záver povedal:

„Drahí priatelia, zverme práce synodálneho zhromaždenia pre Blízky východ početným svätcom a sväticiam tejto požehnanej zeme; vyprosujme ustavičnú ochranu Blahoslavenej Panny Márie, aby nastávajúce dni modlitby, reflexie a bratského spoločenstva priniesli dobré plody prítomnosti i budúcnosti drahému blízko-východnému obyvateľstvu. Jemu adresujeme z celého srdca želanie: „Pokoje tebe, pokoj tvojmu domu a pokoj všetkému, čo máš!“ (1 Sam 25,6)“.

Veľké nádeje a očakávania synodálnych otcov

V pondelok ráno začali práce Mimoriadnej biskupskej synody o Blízkom východe, ktorej sa zúčastňuje 185 synodálnych otcov, reprezentujúcich 5,5 milióna katolíkov zo 16 krajín. Mons. William Shomali, pomocný biskup Latinského patriarchátu Jeruzalema, uviedol o cieľoch synody:

„Cieľom nie je politika. Cieľ tejto synody je predovšetkým duchovný: ako upevniť a posilniť vieru, založenú na Božom slove, aby bolo možné vytvoriť pevnejšie spoločenstvo a svedectvo. Musíme predovšetkým rozvíjať vieru v kresťanských komunitách a hľadať spôsoby, ako zlepšiť vzájomné vzťahy medzi rôznymi cirkvami: toto je ten najdôležitejší cieľ tejto synody a na ňom musíme pracovať.“

Veľké nádeje do synody vkladá aj Mons. Antonio Franco, apoštolský nuncius v Izraeli, keď po včerajšej slávnostnej svätej omši v Bazilike sv. Petra povedal:

„My sme veriaci, a teda sme ľudia, ktorí žijú z nádeje a z očakávania. A nádej je predovšetkým teologálna – teda dôvera v Boží zásah, ktorým sa – skrze ľudí, skrze situácie a konkrétne okolnosti – realizuje Boží plán spásy. Vkladám veľkú nádej do toho, že Pán pri tejto mimoriadnej príležitosti, keď sú tu zhromaždení biskupi, zodpovední za cirkevné spoločenstvá všetkých krajín Blízkeho východu – aj skrze všetky výhody, aj skrze všetky limity – prinesie nový entuziazmus, novú silu, novú motiváciu pre zlepšenie vzájomného pochopenia, rešpektu, lásky a predovšetkým pokoja. Toto všetko pochádza od Neho: to nie my konáme a vytvárame nejaké zmeny. Je to Božia iniciatíva...“

Prvý deň zasadania Biskupskej synody pre Blízky východ

Vatikán (11. októbra, RV) - Po úvodnej meditácii Benedikta XVI. pokračovali práce synody príhovormi generálneho sekretára synody Mons. Nikolu Eterovića a generálneho relátora, alexandrijského koptského patriarchu v Egypte, Antonia Naguiba. Synodálnym otcom sa prihovoral aj kardinál Leonardo Sandri, prefekt Kongre-

gácie pre východné cirkvi, ktorý sa dotkol témy pokoja a spoločnosti.

Arcibiskup Eterović v úvodnom príhovore zdôraznil, že Svätá zem je drahá všetkým kresťanom a pripomenul tiež zavraždeného predsedu tureckej biskupskej konferencie Luigiho Padoveseho, ktorý sa na príprave prebiehajúcej synody podieľal vo veľkej miere. Generálny sekretár synody sa tiež dotkol kultúrnej a sociálnej aktivity cirkvi na Blízkom východe a zdôraznil, že stála prítomnosť kresťanov vo Svätej zemi je dôvodom nádeje.

Patriarcha Naguib zase pripomenul význam Svätého písma. „Božie slovo je zdrojom teológie, spirituality a apoštolskej i misijnej vitality,“ uviedol. V súvislosti so špecifickou situáciou kresťanov na Blízkom východe vyzdvihol jednotu v mnohosti, potrebu spolupracovať a povzbudzovať povolania mladých, rodín a inštitútov zasväteného života.

Pozornosť bola venovaná aj pozitívnej laicite štátov, ktorá dovoľuje cirkvám efektívne a plodne napomáhať tomu, aby status občanov bol založený na rovnosti a demokracii. Generálny relátor ďalej povedal, že i keď sú kresťania malou menšinou, ich dynamizmus je osvetľujúci a je ho treba podporovať a povzbudzovať. Podstatná je tiež podpora obrany života, výchovy a pozornosť k novým komunikačným prostriedkom.

Potom patriarcha Naguib otvoril širokú škálu problémov, ktorým musia kresťania na Blízkom východe čeliť. Odsúdil prozelytizmus a vyzval k ekumenickému i medzináboženskému dialógu. Dotkol sa i problémov emigrácie, ktorá je dôsledkom vojnových konfliktov, moslimského fundamentalizmu, obmedzovania slobody či ťaživej ekonomickej situácie.

Zdôraznil nutnosť budovať spoločenstvo vo vnútri Katolíckej cirkvi - medzi cirkvami, medzi biskupmi, kňazmi a veriacimi a pripomenul tiež nevyhnutnosť dobrej katechézy, ktorá podporuje morálne hodnoty.

Druhý deň mimoriadneho zasadania

Biskupskej synody pre Blízky východ

Vatikán (12. októbra, RV) - Hlavnou témou druhého dňa Biskupskej synody pre Blízky východ bolo „spoločenstvo a svedectvo“. V priebehu tretieho zasadania obrátili synodálni otcovia svoju pozornosť predovšetkým na Irak. Predpoludním, teda na záver tretieho zasadania boli zvolení členovia komisie pre záverečné posolstvo.

V priebehu zasadania biskupi vyjadrili solidaritu s obyvateľmi Afganistanu, ktorý síce nie je zastúpený na synode pre Blízky východ, ale jeho obyvatelia trpia vojnovými konfliktami. Ďalšou témou bola spolupráca blízkovýchodných cirkví s cirkvami regiónu Maghreb-afrického regiónu na severe Sahary, západne od Nílu, teda štáty Maroko, Západná Sahara, Alžírsko, Tunisko, Líbya a Mauretánia.

Na synode sa ďalej hovorilo o rozhodujúcom vplyve médií: vďaka nim možno medzi obyvateľstvom šíriť základné znalosti o občianstve, rovnosti a prijímaní rozdielnosti, ako aj vyhnúť sa manipulácii davu a jeho smerova-

niu k extrémizmu. Dialóg medzi kresťanmi a moslimami môže byť obohatením pre obe strany: kresťania sa môžu priučiť väčšej horlivosti a moslimovia zase kritickému čítaniu Koránu. Synodálni otcovia odsúdili akékoľvek provokačné aktivity voči islamu a ocenili aktivity skautov, na ktorých sa podieľajú chlapci bez ohľadu na to, ktoré náboženstvo vyznávajú.

Potom nasledovali informácie o vzdelávaní, ktoré Katolícka cirkev na Blízkom východe poskytuje i chudobným. Cirkev v tejto oblasti spravuje asi tisíc vzdelávacích zariadení s asi 600 tisícmi študentov, štyri univerzity, osem cirkevných inštitúcií a najmenej 10 seminárov patriacich rôznym rítom.

V priebehu včerajšieho popoludňajšieho zasadania sa na synode hovorilo o vzťahoch Blízkeho východu s inými časťami sveta. V piatich príspevkoch na túto téma dominovala téma migrácie. Kresťania z tejto oblasti odchádzajú do celého sveta. Bola preto ocenená podpora, ktorou Caritas Internationalis poskytuje tým, ktorí žijú v diaspóre. rovnako bol položený dôraz na potrebu uchovania dedičstva kresťanskej kultúry na Blízkom východe, ako aj šírenie povedomia o problematike kresťanov na Blízkom východe medzi veriacimi predovšetkým v Európe. V závere bola prednesená výzva k lepšej formácii laikov i kňazov k spoločnej misijnej činnosti. Tej napomáha tiež liturgia zakorenená v tradícii. Cirkev na Blízkom východe nesmie mať strach ani sa hanbiť hlásať evanjelium. Božie slovo by malo byť základom každej výchovy, vyučovania a dialógu, ktoré vedú k budovaniu pokojnej civilizácie, zaznelo v synodálnej aule.

Biskupská synoda pre Blízky východ:

Kresťania nech neopúšťajú Svätú zem

Vatikán (13. októbra, RV) – Práce Mimoriadnej biskupskej synody pre Blízky východ vo Vatikáne pokračovali tretím dňom. Hlavným popoludňajším bodom programu bol príhovor rabína Davida Rosena, riaditeľa Úradu medzinárodných vzťahov židovského amerického výboru v Izraeli. Ďalšia delegácia synodálnych otcov sa stretla s prezidentom Talianska Giorgiom Napolitanom. Počas včerajšieho dňa dominovali témy týkajúce sa situácie kresťanov vo Svätej zemi a základnej úlohy rodín v misionárskej dynamike. Zaznela pritom silná výzva, aby kresťania túto oblasť neopúšťali osamotenú a izolovanú, aby sa tak nepremenila na tzv. múzeum pod otvoreným nebom, pretože kresťania tu majú neodmysliteľné miesto a majú veľkú zodpovednosť pri upevňovaní posolstva pokoja a zmierenia. Ďalej sa prítomní zaoberali situáciou v Iraku, ktorú porovnali k situácii v Turecku počas prvej svetovej vojny. Biskupi teda požadovali rešpektovanie ľudských práv, slobody a dôstojnosti. Ďalšou témou bol dialóg medzi náboženstvami a v závere zaznel návrh vypracovať jednotný katechizmus pre všetkých katolíkov v oblasti a sláviť – vo všetkých kostoloch na Blízkom východe - „Rok mládeže“, ako pokračovanie „Roku sv. Pavla“ na prelome rokov 2008 – 2009.

-pd, sg, l'r-

Mons. Cesare Nosiglia novým arcibiskupom Turína

Vatikán (11. októbra, RV) - Pápež Benedikt XVI. prijal rezignáciu kardinála Severina Poletta na úrad arcibiskupa Turínskej arcidiecézy, z dôvodu dosiahnutia vekovej hranice. Na jeho miesto Svätý Otec vymenoval Cesareho Nosigliu, doterajšieho arcibiskupa Vicenzy.

Mons. Nosiglia (66 rokov) pochádza z diecézy Acqui v provincii Janov. Za kňaza bol vysvätený v roku 1968, zastával viaceré pastoračné poslania, bol profesorom teológie na Pápežskej univerzite sv. Anselma, ako aj riaditeľom Národného katechetického úradu pri Konferencii biskupov Talianska. V roku 1991 prijal biskupskú vysviacku a v r. 1996 menovania na arcibiskupa. Od roku 2003 bol arcibiskupom Vicenzy. Zastával úrad predsedu Biskupskej komisie pre katolícku výchovu, v máji 2010 bol vymenovaný za podpredsedu Konferencie biskupov Talianska a stal sa aj členom Medzinárodnej rady pre katechézu pri Kongregácii pre klérus.

-jak-

Prelom v Rade Európy: Uznáný nárok na výhradu svedomia

Parlamentné zhromaždenie Rady Európy 7. októbra hlasovalo o návrhu rezolúcie Prístup žien k zákonnej zdravotnej starostlivosti: problém neregulovaného využívania výhrady svedomia. Rezolúcia sa pripravovala niekoľko rokov, jej autorka, britská socialistická poslankyňa Christine McCafferty, dlhodobá obhajkyňa potratov a líderka potratovej lobby v britskom parlamente, navštívila kvôli tomu všetky členské krajiny Európskej únie. Všade sa zišla so zástupcami zdravotníkov a prolife a proroďinných organizácií, aby zistila reálny stav vo veci výhrady svedomia. Minulotýždňové zasadnutie Rady Európy rezolúciu v pôvodnom znení zamietlo. Pozitívnemu výsledku pomohlo nielen hlasovanie kompetentných politikov, ale aj medzinárodný tlak prolife organizácií, vrátane českých a slovenských. Pred niekoľkými týždňami bola spustená petičná akcia, pod ktorú sa podpísalo vyše 30-tisíc ľudí. Podpisy boli pred zasadnutím odovzdané účastníkom zhromaždenia, spolu s vysvetlením odmietavého postoja k návrhu problematickej rezolúcie.

Oblasť záujmu táto rezolúcia bola úzko profilovaná na tematiku potratov, eutanázie, sterilizácie a zákrokov v súvislosti s asistovanou reprodukciou.

Poskytovateľ zdravotnej starostlivosti by podľa nej realizovať umelý potrat bez ohľadu na právo vlastnej individuálnej či inštitucionálnej výhrady svedomia. Podľa návrhu McCaffertyovej by verejné a štátne nemocnice stratili možnosť záruky na slobodu svedomia; problém by sa výrazne dotkol nielen súčasných zdravotníckych zariadení (najmä tých, ktoré spravuje Cirkve, ktoré by museli ukončiť prevádzku), ale aj systému odbornej prípravy nových zdravotníckych pracovníkov a lekárov. Rezolúcia ďalej požadovala vytvorenie registra ľudí, ktorí výhradu svedomia vo svojej krajine uplatňujú. Mal byť vytvorený efektívny mechanizmus, ktorý by situáciu nielen monitoroval, ale aj reálne zdravotníkom situáciu uplatňovania práva na výhradu svedomia sťažoval.

Odporcovia rezolúcie okrem iného spomenuli skutočnosť, že prvok slobodnej výhrady svedomia je jednou z hlavných charakteristík, ktorými sa slobodné krajiny odlišujú od totalitných. Už v roku 2001 Rada Eufópy odhlasovala, že právo na výhradu svedomia je základným prvkom práva na slobodu svedomia, myslenia a náboženského vyznania, priznaného Všeobecnou deklaráciou ľudských práv a Európskou zmluvou o ľudských právach. Rezolúcia McCaffertyovej by znamenala popretie záruk ľudskej slobody pre občanov krajín EÚ.

Res Claritatis, -dj-

Mons. Pelvi na pohrebe talianskych vojakov: Vydali svedectvo o láske

Taliansko (12. októbra, RV) – „Svedčili o láske v službe najzraniteľnejších“ – povedal vojenský ordinár Talianska, Mons. Vincenzo Pelvi pri dnešnej poslednej rozlúčke so štyrmi talianskymi vojakmi, ktorí prišli o život uplynulú sobotu pri útoku militantov na západe Afganistanu. Na dopoludňajších obradoch v Bazilike Santa Maria degli Angeli e dei Martiri a štátnom pohrebe sa zúčastnil prezident Talianska Giorgio Napolitano a ďalší štátni i cirkevní predstavitelia.

„Úlohou našej armády v tejto sužovanej krajine“ - povedal arcibiskup Pelvi – „je zachovanie bezpečnosti, výcvik afganskej armády a polície, realizovanie občianskych projektov, ako sú mosty, školy, kliniky a studne. Človek potrebuje chlieb, ale nadovšetko potrebuje lásku. Na tento hlad ľudstva odpovedajú všetci naši vojaci tým, že dávajú sami seba.“ V závere homílie sa vojenský ordinár obrátil na rodiny vojakov, osobitne na rodičov a poďakoval im, že ich výchovou viedli „k nezištnej láske a k solidarite, ktorá je schopná rozšíriť srdce na potreby slabých a robiť všetko pre to, aby sa im pomohlo“. -jak-

Kardinál Tauran na oslavách milénia vo Francúzsku

Francúzsko (12. októbra, RV) – Eucharistickou slávnosťou si dnes pripomenú tisíc rokov Opátstva Saint-Pierre de Solesmes vo francúzskej diecéze Le Mans. Slávnosť bude celebrovat' predseda Pápežskej rady pre dialóg s náboženstvami kardinál Jean-Louis Tauran v zastúpení Svätého Otca.

Opátstvo v Solesmes bolo založené na začiatku XI. storočia. Odvtedy prešlo mnohými, aj ťažkými obdobiami. Mnisi tu od roku 1883 zásluhou mladého kňaza Prospera Guérangera z Le Mans zachovávajú regulu sv. Benedikta. On tiež obnovil tradíciu Gregoriánskeho spevu, ako spôsobu hľadania podstaty benediktínskeho ducha v liturgii a v kláštornom živote: v takomto ponímaní sa spev stal osobitým spôsobom hľadania Boha a oslavy jeho chvály, živou modlitbou na pomoc dušiam k ich pozdvihnutiu k Pánovi. Tradíciu gregoriánskeho spevu zachovávajú mnisi dodnes, aj v duchu II. vatikánskeho koncilu, podľa ktorého ho Cirkev chce odovzdať mladým generáciám mníchov. Kongregácia zo Solesmes má dnes zastúpenie na troch kontinentoch, v 23 mužských a 8 ženských kláštoroch.

-sg-

V Madride predstavili Svetové dni mládeže 2011

Španielsko (5. októbra, RV) – V španielskom Madride predstavili Svetové dni mládeže 2011. Prítomní boli kardinál Stanislaw Rylko, predseda Pápežskej rady pre laikov a ďalší zástupcovia Cirkvi z Vatikánu aj zo Španielska. Kardinál Rylko zdôraznil, že je to už 25 rokov ako sa konajú dni mládeže – zriadené Jánom Pavlom II. Ten v decembri 1985 pri ich zriadení vyhlásil: „Všetci mladí musia cítiť, že ich Cirkev vedie“. Ďalej kardinál doplnil, že sú to práve svetové dni, z ktorých sa zrodili také početné povolania ku kňazskému a rehoľnému životu.

„Svetové dni mládeže nás privádzajú k uvažovaniu nad tým, aké je to tajomstvo tohto prekvapivého fenoménu, ktorý odhaľuje svetu úplne nečakanú tvár nielen Cirkvi, ale aj samotných mladých dneška. Svetové dni mládeže sú darom, ktorý neprestáva udivovať nielen v Cirkvi, ale aj mimo nej“ – poznamenal kardinál Rylko.

Pomocný biskup Madridu a generálny Koordinátor svetových dní Mons. César Franco Martínez uviedol, že madridské svetové dni mládeže by mali mať podľa očakávaní najväčšiu účasť zo všetkých, ktoré sa konali v Európe (v Kolíne to bolo 1 700 000 mladých a v Ríme 2 100 000 účastníkov). Ďalej podotkol, že v Španielsku je citeľný pokles praktizujúcich veriacich mladých. Štatistiky uvádzajú, že index praktizovania katolíckej viery

u mladých do 25 rokov je menej ako 10% a tiež, že viac ako 48% mladých samých seba považuje za nepraktizujúcich katolíkov. Práve k týmto sa chcú počas svetových dní čo najviac priblížiť – dodal Mons. Martínez.

-sg-

Veni Sancte v Slovenskom ústave sv. Cyrila a Metoda

V Pápežskom Slovenskom ústave svätých Cyrila a Metoda v Ríme 9. októbra slávnostným Veni Sancte, vzývaním Ducha Svätého začali nový akademický rok. Študenti na čele s rektorom a vicerektorom kolégia sa dopoludnia zúčastnili na modlitbách a duchovnej obnove, ktorú viedol páter Milan Bubák, SVD. Tento rok poskytnú Pápežský Slovenský Ústav ubytovanie šiestnástim kňazom a jednému laikovi z Košickej, Spišskej, Rožňavskej, Banskobystrickej, Žilinskej a Nitrianskej diecézy. Študovať budú na šiestich rozličných pápežských univerzitách a akadémiách v Ríme.

Martin Kramara

V Bruseli na tému náboženská sloboda a Lisabonská zmluva

Belgicko (11. októbra, RV) - „Náboženská sloboda v európskom okolí: aká je úloha náboženských aktérov a vonkajšej činnosti Európskej únie“ – tak znie téma seminára, ktorý organizuje Komisia biskupských konferencií krajín Európskej únie (COMECE) dnes popoludní v Bruseli, v sídle Európskeho parlamentu. Prítomní sa budú zamýšľať nad náboženskou slobodou, jej verejným a súkromným vyznaním a tiež oprávnením zmeny náboženského kréda. Stretnutie vychádza z Lisabonskej zmluvy, ktorá predpokladá, že vo vzťahoch s tretími krajinami podporuje EÚ vlastné hodnoty a prispieva k ochrane ľudských práv. Ochrana základného náboženského práva na náboženskú slobodu sa netýka len ľudských práv, ktoré únia aplikuje na seba, ale aj v rámci jej vonkajšej politiky. V tomto zmysle môžu byť náboženský predstavitelia dôležitými partnermi pri ochrane tohto základného práva, ktoré je pre niektorých z nich garantované nedostatočne. Seminár sa chce tiež zamerať na situáciu v rozličných krajinách, ďalej tiež na európske politiky v tejto oblasti, ako aj na osobitný prínos, ktorým môžu náboženský predstavitelia – či už v situácii väčšinovej či menšinovej – prispieť k zlepšeniu. Je to totiž téma, ktorá je veľmi dôležitou nielen pre úniu, ale aj pre Cirkev, zmluva je právnym základom pre stály dialóg medzi inštitúciami únie na jednej strane a Cirkvou a náboženskými spoločenstvami na strane druhej – uvádza sa v komuniké.

-sg-

60 rokov v živote katolíckej bohosloveckej fakulty v Bratislave

Rímskokatolícka cyrilometodská bohoslovecká fakulta UK, Katedra Cirkevných dejín, 12. októbra 2010 usporiadala konferenciu na tému 60 rokov v živote katolíckej bohosloveckej fakulty v Bratislave (1950 – 2010). Pred konferenciou sa slávila svätá omša v Katedrále sv. Martina v Bratislave, ktorú celebroidal Mons. Viliam Judák, nitriansky diecézny biskup. Pripomenul ťažké časy na fakulte od roku 1950. Bohoslovecká fakulta bola vtedy vyňatá zo zväzku fakúlt Univerzity Komenského a nastalo zasahovanie vtedajšieho režimu do života fakulty.

Konferenciu otvoril Mons. doc. ThDr. Marián Šuráb PhD., dekan RKCMBF UK, v Aule spomínanej fakulty v Bratislave. Prvý blok prednášok začala prof. Dr. phil. Emília Hrabovec o formácii kňazov a výzvach 20. storočia očami Svätej stolice. O teologickej fakulte pred rokom 1950 rozprával int. dokt. ThLic. Peter Slepčan. Pavol Jakubčín hovoril o zásahu komunistického režimu proti fakulte v roku 1950. Fakulta v osídľach štátnej moci 1950 – 1968 bola témou Františka Vnuka, ktorú prečítala prof. Emília Hrabovec. O ťažkých časoch Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku a o tom, že po zrušení jej seminára v roku 1969 študovali aj gréckokatolícki bohoslovci na CMBF v Bratislave hovoril prof. ThDr. Peter Šturák PhD vo svojom príhovore. HEDr. Luboslav Hromják PhD. zo Spišskej Kapituly mal tému: Spišskí kňazi a teologická fakulta. O roku 1968 a teologickej fakulte prednášal prof. PhDr. Róbert Letz PhD. Na cirkevné dejiny pod tlakom komunistického režimu poukázal Mons. prof. ThDr. Viliam Judák PhD. Po obedňajšej prestávke ďalej pokračovala konferencia. Učiteľ filozofie Mgr. Gašpar Fronc sa zameril na filozofickú vedu v tieni komunistického režimu. „Alternatívne vzdelávanie“ a formácia mimo fakulty a seminára bola téma doc. PhDr. ThLic. Juraja Dolinského SJ, PhD. Zásahy ministerstva kultúry na zasadnutiach Fakultnej rady vysvetľoval cirkevný historik Mons. doc. ThDr. Jozef Haľko PhD. Na nové perspektívy

po páde komunizmu poukázal ThDr. Ing. Vladimír Thurzo PhD. Na konferencii bolo možné zapojiť sa aj do diskusie.

Už o rok si fakulta pripomenie 75. výročie vzniku bohosloveckej fakulty v Bratislave.

-mb-
snímka -pz-

Týždeň kresťanskej kultúry v Žiline

V rámci Roka kresťanskej kultúry sa v dňoch 3. - 10. októbra 2010 konal Týždeň kresťanskej kultúry v Žiline. Konalo sa viacero podujatí: verejné čítanie Svätého písma, diskusiu o etike v podnikaní, výstavy fotografií a ikon, autorské čítanie, obrazovú meditáciu a meditatívne pásmo, dokumentárny film inšpirovaný životom Žofie Bosniakovej, festival sakrálneho zborového umenia Žilina Voce magna, konferenciu „Kresťanská kultúra?“ a týždeň vyvrcholil slávnostnou svätou omšou, ktorú v Katedrále Najsvätejšej Trojice celebroidal Mons. František Rábek.

V sobotu 9. 10. sa v priestoroch Mestského úradu v Žiline konala konferencia s názvom Kresťanská kultúra? Na úvod sa prítomným prihovorel generálny vikár Mons. Ladislav Stromček. Pozdrav predniesol aj primátor mesta Ivan Harman, v ktorom predstavil kultúrne aktivity mesta. Prvú prednášku predniesol žilinský biskup Mons. Tomáš Galis, v ktorej analyzoval obdobie slobody po roku 1989 a poukázal na viaceré kultúrne fenomény z teologického hľadiska. Kazateľ Cirkvi bratskej Tibor Mahrik priblížil vzťah postmodernity, filozofie a kultúry. Ladislav Kučkovský, doktorand na salzburgskej univerzite priniesol skúsenosti z rakúskeho prostredia o výzvach postmodernej kultúry pre kresťanov.

Riaditeľka Inštitútu kresťanskej kultúry Trnavskej univerzity predstavila činnosť tejto inštitúcie. Predseda Rady pre kultúru a vedu KBS Mons. František Rábek zhodnotil rok kresťanskej kultúry na Slovensku 2010. Predstavil mnohé iniciatívy a podujatia na celom Slovensku a priblížil pojem kresťanskej kultúry. Zuzana Pekaríková z Turistickej informačnej kancelárie mesta Žilina odprezentovala činnosť kancelárie pre turistov a návštevníkov mesta ohľadom kresťanských pamiatok. Pavol Kuljovský oboznámil prítomných so skúsenosťou života v Kolégiu Antona Neuwirtha a s činnosťou Spoločenstva Ladislava Hanusa. Doktorand na CMBF v Bratislave Peter Švec ponúkol pohľad na vzájomný vzťah kultúry a medzináboženského dialógu. Hlavný koordinátor týždňa a konferencie Zdeno Pupík sa podujal zosumarizovať tému o kresťanskej kultúre a poukázal na vznik Inštitútu Communio v Žiline.

Sociálna subkomisia KBS k Medzinárodnému dňu boja za odstránenie chudoby

Medzinárodný deň boja za odstránenie chudoby – 17. október 2010
Posolstvo sociálnej subkomisie KBS

Tento rok je výrazne ovplyvnený celoeurópskym vrením v ekonomike a otázkach spojených so sociálnym zabezpečením. I my na Slovensku sme ovplyvnení škodami spôsobenými ekonomickou krízou, ale aj povodňami a masívnymi zosuvmi pôdy. Rodiny prišli o bývanie. Mnoho ľudí nemá istoty stáleho príjmu a zabezpečenia v starobe a núdzi... Nechceme ani nemôžeme poukázať na všetky rozsahy týchto skutočností. Chceme ale upozorniť na vybrané otázky vo viacerých úrovniach.

Otázka chudoby je celospoločenský problém, ktorý musí mať odozvu v systémových opatreniach štátnej aj regionálnej politiky. Napriek tomu systémové kroky nikdy nemôžu ponúknuť všetky riešenia. Aj keď sú nevyhnutné, chýba im flexibilita a empatia, a preto sú len subsidiárnym – podporným prvkom sociálnej pomoci. Skutočným tvorcom sociálnej pomoci je empatia ľudského srdca a humanita, prejavujúca sa v rozličných formách poskytovaných služieb, ale zvlášť cez rozmanité formy dobrovoľníctva. Aj slovenský model sociálneho štátu, ktorý – mimochodom - ľahko podlieha politickému zneužívaniu, má a musí podporovať súkromné iniciatívy a všetky štruktúry solidárnej svojpomoci. Dobrovoľníctvo, ako jedna z foriem nezištnej pomoci, je primárnym a vekmi osvedčeným prejavom záujmu o bližných, ktorý umožňuje nielen občasnú, ale aj systémové kroky v prospech núdzných a preto musí byť obsahom podpory jednotlivých politik štátov.

Nastávajúci rok sa bude v rámci zjednotenej Európy niesť v duchu dobrovoľníctva. Práve ono je jedným z najaktívnejších, a najefektívnejších modelov riešenia otázky sociálnej núdze. Je najadresnejším modelom konkrétnej pomoci. Je prejavom osobnej aj sociálnej vyspelosti a prejavom kresťanskej žičlivosti. Musíme konštatovať, že v rámci Cirkvi na Slovensku cítime deficit týchto foriem sociálnych aktivít. Okrem tradičných dobrovoľných modlitbových bratstiev, alebo ružencových spoločenstiev, sa iné formy dobrovoľníctva budia veľmi pomaly. Otázky sociálnej pomoci prostredníctvom horlivých dobrovoľníkov sú stále akoby cudzie citlivému kresťanskému srdcu Slovákov. Chceme povzbudiť naše farské štruktúry, ale aj iné formy aktivít, založených na občianskej báze, k nápaditým formám pomoci a služby. Ako kresťania, občania a lokálpatrioti vytvárame nové formy dobrovoľných združení na pomoc núdznym vo vlastnom prostredí. Spájame aktivity. Vytvárame siete informácií, spolupráce a podpory, ktoré zo záujmu o bratov a sestry, zo záujmu k svojim klientom, dokážu prekonať rozdiely aj predsudky a postupovať jednotne a spoločne.

Takéto aktivity, postavené na dobrovoľníckej práci, pomáhajú meniť hodnotové myslenie človeka aj spoločnosti. Stavajú nové vzory mladým, aby túžili rozvíjať seba aj spoločnosť, aby odolali vnucujúcemu sa konzumu,

ktorý za hodnoty potrebné pre život považuje len bohatstvo, moc a pôžitok, a ktorý bol aj pri zrode súčasnej ekonomickej krízy a súčasnej sociálnej neistoty Európy. V našich kresťanských spoločenstvách by sa mali rodiť nové formy služieb bližným, charitatívne aktivity, pomocné a podporné aktivity. Ako motiváciu a pomoc ponúkame štruktúru sociálnych klubov, ktoré sa pripravujú ako projekt KBS a jej sociálnej subkomisie, založený na plnení celoslovenského pastoračného plánu Cirkvi, a ktoré sú výzvou informovať a spájať. Uvedený projekt nech je modelom aj výzvou na prebudenie mnohých foriem laického apoštolátu a dobrovoľných foriem služieb lásky bližným.

Teraz aj v budúcnosti bude potrebné množstvo dobrovoľníkov, ktorí sú ochotní pomáhať, ktorí prídu k nemocničnej posteli, aby aspoň skrátili čas utrpenia, vypočuli bolesť srdca, alebo zmiernili pocit samoty a opustenosti. Je potrebný človek, ktorý sa aktívne zapojí do premeny spoločenskej situácie v regiónoch a v spoločnosti ako celku. Je potrebná aktivita, ktorá budí z ľahostajnosti a nezáujmu. Sú potrební aktívni jedinci, burcujúci spoločnosť proti nesprávnym úmyslom a porušovaniu platných zákonov spoločnosti. Sú potrební jedinci, ktorí uvedomelo, bez demagógie a politického zneužívania, majú záujem o formovanie celkovej politickej a spoločenskej situácie, a sú ochotní vstupovať do primeranej kontroly spoločenských a politických inštitúcií.

Je veľkou radosťou vidieť solidaritu srdc Slovákov, ktorá sa prejavila napríklad v zbierke na obeť zemetrasenia na Haiti, a je potešiteľné, že práve veriaci, organizovaní prostredníctvom Slovenskej katolíckej charity a svojich farností, boli najštedrejší. Prajeme si, aby sa tieto pozitívne vzory stali podnetom pre silnú osobnú angažovanosť v sociálnej oblasti.

Želáme si, aby takáto pozitívna snaha vytvorila nové povedomie služby bližným. Aby napomáhala zmene zmýšľania v tom zmysle, že chudobní a núdzni nie sú príťažou spoločnosti, ale napriek dôsledkom svojej situácie sú našimi bližnými, našimi krajanmi a rodákmi, ktorí sú spoluvlastníkmi celkového kultúrneho vývinu národa, jeho dedičstva, prijatého odkazu sv. Cyrila a Metóda a prijatej viery.

Vyprosujeme požehnanie všetkým snahám smerujúcim k lepšiemu chápaniu osobnej zodpovednosti za sociálne projekty a tvorbu nových dobrovoľníckych aktivít v našich farnostiach aj v spoločnosti, ktoré sú prejavom kresťanskej lásky. Lebo práve „Láska – „caritas“ – je mimoriadna sila, ktorá podnecuje ľudí, aby sa odvážne a veľkodušne angažovali na poli spravodlivosti a pokoja“ (CV 1).

**Mons. Peter Rusnák – biskup
predseda sociálnej subkomisie KBS**

Bratislavský arcibiskup Zvolenský na vernisáži misijnej výstavy

V nedeľu večer 10. októbra sa bratislavský arcibiskup-metropolita Stanislav Zvolenský zúčastnil v Koncertnej sieni Klarisky vernisáže výstavy organizovanej v rámci Bratislavských misií na tému „11 zastavení - sakrálné ako téma v súčasnom umení“. Mons. Zvolenský vo svojom príhovore citoval slová Písma, že Boh k ľuďom hovoril rozličným spôsobom, napokon k nim prehovoril vrcholným spôsobom - ústami svojho Syna Ježiša Krista: „Áno, Boh sa ľuďom prihovára aj cez svedectvo ľudí, ktorým môže byť aj tvorba umelcov, prispievajúcich takto k základnému zacieleniu misijných dní - osloviť druhých, pozvať ich počúvať Boha a spoznať jeho dobrotu.“

-jh-

V Prešove sa konala vedecká konferencia o blahoslavenom Vasil'ovi Hopkovi

Blahoslavený biskup-mučeník ThDr. Vasil' Hopko bol predmetom záujmu bádateľov na vedeckej konferencii s medzinárodnou účasťou, ktorá sa v pondelok 11. októbra uskutočnila na Gréckokatolíckej teologickej fakulte Prešovskej univerzity v Prešove. Bola to záverečná konferencia v rámci projektu VEGA na tému Reflexia jednoty v diele a pôsobení blahoslaveného biskupa Vasil'a Hopka (1904 – 1976) v kontexte eurointegračného procesu. Zorganizovala ju Katedra systematickej teológie GTF PU pod vedením vedúceho projektu prof. ThDr. Vojtecha Boháča, PhD. Prednášatelia sa venovali predovšetkým tretej etape života a pôsobenia V. Hopka v období rokov 1968, kedy bola obnovená činnosť Gréckokatolíckej cirkvi v bývalom Československu, až 1976, kedy vladyka zomrel.

V úvodnom slove prešovského arcibiskupa-metropolitu Mons. ThDr. Jána Babjaka SJ, PhD. odznela myšlienka, že sú to požehnané časy, v ktorých nám Pán dáva milosť stretávať sa so svätými. „Dnes, keď vidíme veľa negatívnych skutočností, ktoré na nás doliehajú, naši blahoslavení sú pre nás znakom, ba dôkazom toho, že v akýchkoľvek nepriaznivých okolnostiach života sa dá načúvať Bohu, možno sa mu dať k dispozícii a dovoliť mu, aby nás viedol cestami života. Sú to naozaj svätí pre súčasnosť.“

V mene vedenia PU vystúpila s pozdravným slovom prorektorka doc. Ing. Jana Burgerová, PhD. Účastníkov konferencie pozdravil aj dekan GTF PU prof. ThDr. Peter Šturák, PhD., ktorý mal zároveň prvú prednášku o súradniciach doby, v ktorej žil a pôsobil biskup Hopko. JCDr. František Čitbaj, PhD. predostrel

cirkevnú a politickú situáciu v ČSSR v skúmanej časovej etape a ThDr. Peter Borza, PhD. ponúkol pohľad na proces súdnej rehabilitácie V. Hopka. Jeho posledným dňom a pohrebu sa venovala Mgr. Oľga Fejerčáková. Postulátor procesov blahorečenia P. P. Gojdiča a V. Hopka Mgr. Ján Krehlík sa podelil s ich históriou a chronológiou. Doc. ThDr. Michal Hospodár, PhD. pripomenul atmosféru slávnosti beatifikácie V. Hopka v roku 2003 v Bratislave-Petržalke a jeho odkaz. Prof. ThDr. Vojtech Boháč, PhD. predstavil liturgickú knihu na vysluhovanie sviatostí a svätenín Trebník, ktorý otec biskup venoval v roku 1968 farnosti v svojej rodnej obci Hrabské. Prof. PhD. Júlia Dudášová, CSc. sa venovala miestu staroslovienčiny v rodine slovanských jazykov. Prof. ThDr. György Janka, PhD. z Maďarska zoznámil poslucháčov s Maďarskou gréckokatolíckou cirkvou, poľskí prednášatelia dr. hab. Józef Marecki s likvidáciou Gréckokatolíckej cirkvi v Poľsku a dr. Marek Rembierz skrz túžbu V. Hopka po jednote predstavil model dialógu východnej a západnej európskej kultúry. PaedDr. František Dancák hovoril o svojej korešpondencii s otcom biskupom a ThDr. Ľubomír Petřík, PhD. zoznámil akademické zhromaždenie s listami a katechézami V. Hopka, ktoré sa nachádzajú vo farskom archíve v Hrabskom, ako aj s jeho článkami a textami o ňom v Katolíckych novinách a v Slove. Doc. ThDr. PaedDr. Andrej Slodička, PhD. sa zamestal na dogmatický aspekt teologického myslenia, doc. PhDr. Pavol Dancák, PhD. na eklezialny rozmer pôsobenia a ThDr. PaedDr. Monika Slodičková, PhD. na liturgický aspekt spirituality V. Hopka. ThDr. PaedDr. Ing. Ferdinand Kubík, PhD. zdôraznil pedagogický odkaz blahoslaveného pre dnešnú mládež.

-lp-

Konferencia o 350. výročí „Zlatej buly“ Leopolda I.

V dňoch 8. a 9. októbra 2010 sa v Košiciach uskutočnila vedecká konferencia pri príležitosti 350. výročia od potvrdenia jezuitskej košickej univerzity „Zlatou bulou“ Leopolda I. Hlavným organizátorom bolo Centrum spirituality Východ-Západ Michala Lacka za spoluúčasti Magistrátu mesta Košice a Mestského úradu Košice Staré mesto. V prvý deň si prítomní pripomenuli slávnú históriu univerzity. Druhý deň sa niesol v znamení otcov jezuitov a ich súčasnom pôsobení na Slovensku. Vrcholom konferencie bola svätá omša v bývalom jezuitskom (dnes premonštrátskom) kostole, ktorej predsedal vladyka Ján Babjak, SJ – prešovský archieparcha a koncelebrovali vladyka Milan Chatur, CSsR a provinciál Spoločnosti Ježišovej na Slovensku p. Peter Bujko. Po obede si účastníci mali možnosť pozrieť priestory Centra spirituality, či pozrieť dokumentárny film o Munkovcoch.

Michal Vadrna

Úmrtie: Kanonik Emil Ondřík

12. októbra vo večerných hodinách zomrel na fare v Martine, kde žil na odpočinku, kanonik Emil Ondřík, ktorý by sa o tri týždne 6. 11. dožil 100 rokov.

Pohrebnú svätú omšu bude celebrowať žilinský diecézny biskup Mons. Tomáš Galis v sobotu 16. 10. 2010 o 10.00 vo farskom kostole Martin-mesto. Po svätej omši bude zosnulý pochovaný vo svojom rodisku v Socovciach. **Ladislav Stromček**

Zomrel kňaz Ladislav Franc

Dňa 12. októbra 2010 zomrel katolícky kňaz Ladislav Franc. Pohrebné obrady spojené so zádušnou svätou omšou sa konali 15. októbra 2010 vo farnosti Vít'az. Ladislav Franc sa narodil 27. júna 1941 vo Vít'azi. Kňazskú vysviacku prijal 5. júna 1966 v Bratislave. Pôsobil vo farnostiach Bardejov, Košice - Kráľovej pokoja, Košice - sv. Alžbety, Malčice, Richvald, Stropkov, Osikov. **-šk-**

Internetový portál o stretnutiach človeka s Bohom

Pri príležitosti Bratislavských misií bol 12. októbra spustený do prevádzky internetový portál www.mojpribeh.sk. Zameraný je na najdôležitejší moment príbehu sveta a jednotlivca, ktorým je osobné stretnutie človeka s Bohom. Prostredníctvom príbehov tých, ktorí zažili takéto stretnutie, portál ponúka ľuďom inšpiráciu pre ich vlastný príbeh. Posolstvo webu je možné zhrnúť do dvoch viet: „Skús dať Bohu šancu. Môže zmeniť Tvoj život.“ **Marek Nikolov**

Projekt Sára v Centre pomoci pre rodinu v Trnave

Centrum pomoci pre rodinu v Trnave opätovne spúšťa od 25. októbra 2010 projekt SÁRA. Ponúka dobrovoľnú výpomoc pre rodiny s deťmi v rozsahu 2 až 3 hodiny za týždeň. Jedná sa o opatrovanie detí, doučovanie, sprevádzanie na krúžky, odprevádzanie detí zo školy a po-

dobne. Zároveň sa Centrum pomoci pre rodinu obracia aj na zodpovedných mladých ľudí od 18 rokov, ktorí by boli ochotní spolupracovať na projekte SÁRA ako dobrovoľníci. Záujemcovia o uvedený projekt, ako zo strany rodín, tak aj zo strany dobrovoľníkov, sa môžu prihlásiť osobne v Centre pomoci pre rodinu od utorka do piatku v čase od 8,30 do 15,30 h. Je nevyhnutné navštíviť centrum osobne a vyplniť prihlášku najneskôr do 19. októbra 2010. Neskoršie prihlášky nebudú môcť byť technických dôvodov akceptované. **Mário Schwarz**

Divadlo HNUS museli bohoslovci pre veľký záujem opakovať

Dňa 12. októbra 2010 bohoslovci z Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave pripravili divadelné predstavenie HNUS, v rámci Bratislavských misií 2010. Divadelnú hru predstavili v kostole klarisiiek v Bratislave. Pre veľký záujem ľudí, kapacitne v kostole už nebolo miesta, tak sa tvorcovia hry rozhodli pre reprízu v ten istý večer. Počas dvoch predstavení diváci mohli zistiť, že autorovi išlo v tejto psychologickéj dráme o spracovanie témy zmyslu života, na na platforme existencializmu J. P. Sartra, ktorý bol nihilistom. Tento však chcel autor prekonať a pokúšal sa o dialóg. Sartrovi chcel dať odpoveď, ktorú on sám nikdy nenašiel a nechcel pripustiť. Autorom a režisérom bol seminarista Radovan Rajčák. Účinkovali seminaristi KSCM BA. **-mb-**

Novinky z vydavateľstva Dobrá kniha

Vydavateľstvo Dobrá kniha ponúka nové revidované a doplnené vydanie modlitebnej knižky a spevníka Aleluja. Jej cieľom je pomáhať všetkým, ktorí ju budú používať, modliť sa v duchu Cirkvi, s Cirkvou, v spoločenstve veriacich i osobne, pomáhať k aktívnej účasti na liturgii a pri účinnom prijímaní sviatostí. Dôkazom toho je najmä dôkladne spracovaná obsahla modlitbová časť.

Knižka obsahuje texty svätej omše vrátane štyroch eucharistických modlitieb, krátke kapitoly o jednotlivých sviatostiach. V modlitbovej časti ponúka všetky základné a obľúbené modlitby v ich najnovších schválených verziách. Piesňová časť okrem všetkých piesní z Jednotného katolíckeho spevníka, ktoré sa najčastejšie spievajú zahŕňa aj niektoré pútnické a iné obľúbené piesne. **František Sočufka SJ**